

Sananselitystä

Sananselityksissä käsitellään kirkkovuoden kunkin pyhäpäivän yhtä evankeliumikirjan tekstiä. Selitykset on tarkoitettu sekä sanankuulijoille että sananjulistajien avuksi. Tämä jakso alkaa laskiaissunnuntaista 15.2. ja päättyy palmusunnuntaihin 29.3.

Pysähdy palveltavaksi

MARK. 10:32–45

LASKIAISSUNNUNTAI 15.2.

Oletko ymmälläsi? Pelkäätkö sitä, mikä on edessä? Entä oletko valmis tekemään oikein, vaikka joutuisit sen takia kärsimään? Tällaiset kysymykset nousevat tämän päivän tekstistä. Teksti alkaa sanoilla: Kun mentiin Jerusalemiä kohti, opetuslapset olivat ymmällään, ja muut ihmiset, jotka kulkivat mukana, alkoivat pelätä. Opetuslapset olivat ymmällään, ja muut pelkäsivät. Ihmiset aavistivat, että jotain kohtalokasta oli tapahtumassa. Jeesuksen maine oli jo liian suuri. Meno Jerusalemiin oli uhkarohkea teko. Miksi hän menee? Tästä ei hyvä seuraa.

Mutta millainen onkaan ihminen? Huoli tulevasta ja Jeesuksen kohtalosta väisty, kun mieleen tulee oma asema ja oma menestys. Opetuslapset olivat alkaneet miettiä Jeesuksen puhetta kahdestoista valtaistuimesta, joilla opetuslapset tulisivat istumaan Jumalan valtakunnan toteutuessa. Ehkä edessä nyt olikin Messiaan valtaannousu? Silloin nyt oli oikea aika puhua itselle tärkeät paikat. Jos nyt on Jumalan valtakunnan esiinmurtautumisen aika, mikä on meidän asemamme?

Johannes ja Jaakob ehtivät ensin. He kuuluivat Pietarin ohella lähimpään opetuslapsipiiriin. Nyt he halusivat varmistaa parhaat paikat. Olla vaikutusvaltaisimmat ministerit uuden Israelin hallituksessa, joka kohta muodostettaisiin. ”Te ette tiedä, mitä pyydätte”, Jeesus sanoi. Eivätkä he todella tienneet.

Parhaat paikat Jeesuksen valtaistuimelle nousun juhlassa oli varattu muille. Johannes tuli näkemään sen jonkin ajan päästä. Mahtoiko hän muistaa kysymyksensä, kun hän seisoj Golgatalla. Siellä oli nähtävillä, millaisia paikkoja tämän Messiaan oikealla ja vasemmalla puolella oli tarjolla. Voidaan kysyä, olisivatko opetus-

lapset saaneet paikat Jeesuksen oikealla ja vasemmalla puolella Golgatalla, jos eivät olisi paenneet vaan seuranneet Mestariaan loppuun asti. Muistettaisiinko heitä siinä tapauksessa kristikunnan ensimmäisinä marttyyreinä?

Muutakin merkillistä Jeesus tuolloin puhui. Hän alkoi taas puhua kärsimyksestään ja kuolemastaan. Markus on tallentanut jo kaksi aiempaa kertaa (8:31, 9:31). Näyttää siltä, että Jeesus näki erityisen paljon vaivaa saadakseen oppilaansa ymmärtämään, että hänen täytyi kuolla. Kaikki tuo puhe näyttää olleen turhaa. Ensimmäisellä kerralla Pietari kielsi Jeesusta puhumasta sellaista, toisella kerralla opetuslapset alkoivat sen jälkeen keskustella siitä, kuka heistä on suurin.

Mutta nyt Jeesus puhuu muutakin merkillistä. Hän kysyy Jaakobilta ja Johannekselta: ”Onko teistä juomaan sitä maljaa, jonka minä juon? Voitteko te ottaa sen kasteen, jolla minut kastetaan?” Merkillistä puhetta. Mitä Jeesus oikein tarkoitti? Maljan kohdalla oli kyse juutalaisesta ilmaisusta, joka tarkoittaa ”jakaa jonkun kohtalo”. Kyse on nyt selvästi kärsimykseen maljasta. Jeesus kysyy, oletteko valmiit käymään kanssani minun kärsimykseksi tielle.

He vakuuttivat olevansa ja Jeesuskin sanoi heidän joutuvan kokemaan kärsimystä. Mutta Jeesuksen kohdalla ei ollut kyse mistä tahansa kärsimyksestä. Sana *malja* on tuttu Vanhasta testamentista. Vanhassa testamentissa viinimalja kuvasi Jumalan vihaa syntiä kohtaan. Ps. 75:8–9:ssä sanotaan, että kun Jumalan käy tuomitsemaan, hänellä on malja täynnä väkevää viiniä. Jumalattomien on juotava se pohjasakkoja myöten.

Jes. 51:17–23 kuvaa Jerusalemiä kohdantua tuomiota ilmaisulla: Sinä olet juonut Herran kädestä hänen vihansa maljan. Ja kun tuomio on kärsitty ja on lohduksen aika, Herra sanoo, että hän on

”ottanut pois sinun kädestäsi vihani pi-
karin, maljan joka sai jalkasi horjumaan.”
Jer. 25:15–28:ssa Herra sanoi Jeremialle: Ota
kädestäni tämä malja ja juota vihani vii-
ni kaikille kansoille, joiden luokse minä
sinut lähetän. – – Sitten minä lähetän nii-
den keskelle miekan.”

Tämän tuomion Jeesus joutui otta-
maan vastaan. Jeesuksen oli siis juotava
Jumalan vihan täysi malja ihmiskunnan
syntien tähden. Jeesukselle malja merkit-
si myrkkymaljaa, kuoleman maljaa. Sen
juominen teki tiukkaa Jeesuksellekin. Get-
semanessa hän rukoili: ”Isä, ota pois mi-
nulta tämä malja. Ei kuitenkaan niin kuin
minä tahdon vaan niin kuin sinä.”

Jeesus puhui kärsimyksestä ja kuole-
masta kasteena. Oliko sillä kasteella, jon-
ka Jeesus oli ottanut Jordanilla vastaan,
jotain tekemistä asian kanssa? Tuo kaste
merkitsi vihkiytymistä siihen tehtävään,
joka johti kuolemaan. Alussa oli vesikaste,
lopussa verikaste. Johannes kirjoittaa
(1. Joh. 5:6): ”Hän, Jeesus Kristus, on tullut
veden ja veren kautta – ei ainoastaan ve-
den vaan veden ja veren.”

Jeesus oli kastettu kuolemaan. Jeesuk-
sen kaste oli tuhotulva, joka pyyhkäisi
Jeesuksen yli kuin vedenpaisumus Nooan
aikana. Paavali kirjoittaa, että meidät kas-
tetaan Jeesuksen kuolemaan.

Mitä lienevät Johannes ja Jaakob Jee-
suksen puheista ymmärtäneet? Tuskin
paljoakaan. Ehkä he ajattelivat maljan
kohdalla jotain juomanlaskijan roolia, ja
kaste puhui ehkä vihkiytymisestä Juma-
lan valtakuntaan. Kärsimys ja kuolema ei-
vät kuuluneet heidän tulevaisuuden suun-
nitelmiinsa.

Mitä me odotamme elämältä? Mitä
odotamme Jumalan antavan meille? Mitä
odotamme saavamme Jeesuksen seuras-
sa? Puhuuko hän meillekin käsittämät-
tömältä tuntuvia asioita, kun tulemme
hämmentyneinä ja pelkojemme kanssa
hänen luokseen?

Kyllä Jeesus sitten puheitaan hiukan se-
littääkin. Hän sanoo ensimmäisiä paikko-
ja kärkeville, että hänen valtakunnassaan
on kaikki toisin. Suurin on se joka palve-
lee. Jeesus puhuu itsestään Palvelijana ja
Ihmisen Poikana – ei maallisena kunin-
kaana ja hallitsijana. Joka haluaa olla en-
simmäinen, olkoon kaikkien orja.

Ja lopulta tulee avainjake. Ei vain tämän
tekstin, vaan voimme sanoa, koko Raa-
matun avainjakeisiin kuuluva ilmaus: ”Ei
Ihmisen Poikakaan tullut palveltavaksi,
vaan palvelemaan ja antamaan henkensä
lunnaiksi kaikkien puolesta.” Jeesus liittyy
tässä Jesajan ennustukseen kärsivästä Her-
ran Palvelijasta, joka ”oli lävistetty meidän
rikkomustemme tähden” ja joka ”kärsi
rangaistuksen, jotta meillä rauha olisi”.

Näin hän lunasti eli osti meidät vapaik-
si ”synnistä, kuolemasta ja Perkeleen val-
lasta”, kuten **Luther** kirjoittaa toisen us-
konkappaleen selityksessä ja jatkaa: ”että
me olisimme hänen omansa ja eläisimme
hänen valtakunnassaan”.

Tätä varten Jeesus meni kärsimykseen
ja kuolemaan. Herran kärsivän Palvelijan
osana on antaa henkensä lunnaiksi kaik-
kien puolesta. Jeesus on lunastanut mei-
dät verellään.

Elimäen seutuvilla on tien varressa
kyltti, jossa lukee Pysähdy palveltavak-
si. Se on huoltoaseman mainos. Tämä on
myös tekstin viesti meille. Jeesus ei tullut
palveltavaksi vaan palvelemaan. Meidät-
kin hän kutsuu palveluksen työhön. Mut-
ta ensin hän haluaa palvella meitä.

Kristillinen usko on enemmän vastaan-
ottamista kuin suorittamista, enemmän
lahjaa kuin vaatimusta, enemmän palvelta-
vana olemista kuin palvelusten tekemistä.

Nyt kaste ei enää hukuta meitä eikä
malja ole täynnä Jumalan vihaa syntiä vas-
taan. Kaste on pelastuksen paikka, jossa
Jumala sanoo: Jeesuksen tähden tämäkin
on minun rakas lapseni. Kaste on jo liit-
tänyt meidät Kristukseen, hänen kuole-

maansa, sen ansioon. Olemme siinä jo tulleet osallisiksi synnin, kuoleman ja Pahan vallan voittamisesta.

Malja, jonka me saamme nyt juodaksemme, ei ole enää kuoleman myrkky. Meille tarjottavassa maljassa on Jeesuksen sovintoveri. Se annetaan meille ehtoollis-pöydässä.

Saa olla ymmällään. Saa tunnustaa pelkonsa. Senkin ettei haluaisi käydä kärsimykseen totuuden tähden. Mutta ennen muuta saa ottaa vastaan syntien anteeksi-antamuksen ja olla sen perusteella Jumalan lapsi. ●

Timo Junkkaala

Jeesus, kiusausten voittaja

MARK. 1: 12–13

1. PAASTONAJAN SUNNUNTAI 22.2.

1. paastonajan sunnuntain evankeliumi Mark. 1:12–13 on lyhyt kertomus Jeesuksesta autiomaassa, rinnakkaiskohtinaan Matt. 4:1–11 ja Luuk. 4:1–13.

Kukin synoptisista evankeliumeista maalaa omaa kuvaansa Jeesuksesta, Johanneksesta puhumattakaan. Kaikki he näkevät saman ”mallin” edessään, mutta kukin hiukan omalla tavallaan. Yksityiskohdat ja tausta hahmottuvat eri tavoin, samoin valon ja varjojen leikki. Kullakin on oma väripalettinsa. Toinen on mieltynyt toisenlaisiin väreihin. Joku on armoitettu akvarellisti, toinen pitäytyy öljyväreihin. Eri mieltymykset, työtävät ja lahjat. Missä maalataan, sekin vaikuttaa, ts. missä tilanteessa evankeliumi kirjoitetaan (*Sitz im Leben*). Mutta tätä yksilöllistä kuvaustyötä maailman valtavimmasta persoonasta ohjaa Pyhä Henki liittäen kaiken kokonaisuudeksi Jeesuksen lupauksen mukaan, johdattaen tuntemaan ”koko totuuden” (Joh. 16:13). Yksikään työvaihe, täplä tai siveltimenveto ei ole turha.

Matteus ja Luukas ovat asettaneet kertomuksensa Israelin eksoduksen ja autioma-

vaelluksen taustaa vasten, jolloin valittua kansaa koeteltiin Jumalan poikana. Eikä lopputulos ollut sille mairitteleva. Tähän verrattuna Jeesus on toisenlainen Poika.

Markus näyttää käyttäneen enemmän tai vähemmän Matteuksesta ja Luukkaasta riippumatonta traditiota. Hän nostaa esiin autiomaan keskelle lohduttavan, eskatologisen paratiisi-tradition. Näin saamme katsella Markuksen pelkistettyä kuvaa Jeesuksesta autiomaassa. Se on miniatyyri, hyvin pienimuotoinen kokonaisuus: neljä toteamusta, joista jokainen alkaa sanalla *ja* (1:13).

Autiomaan on kuitenkin autiomaan, ja juuri sinne Henki vastustamattomasti ajaa Jeesuksen. Paikkaan, jossa monet Vanhan testamentin profeetat saivat ilmoituksen ja tulivat kutsutuiksi. Kaukana ihmisistä. Periferiassa, joka on kaiken keskuksessa. Autiomaan on lopunajallisen koettelemisen paikka, Saatanan ja pahan asuinsija, vaarallinen villieläinten tyysijä, mutta myös Jumalalta tulevan pelastuksen paikka. Lukumäärää 40 Jeesuksen autiomaapäiville taustoittavat vedenpääsumuskertomus (1. Moos. 7:4–12), Israelin autiomaavuodet (2. Moos. 34:28) ja Elian pako ilman ruokaa (1. Kun. 19:4–8), joissa se esiintyy. Myös näihin jaksoihin liittyvät ravinnon tai paaston aiheet.

Keskellä vainoa eläville Markuksen kuulijoille kasteen ja Hengen ja välittömän koettelemisen liittymisellä toisiinsa oli vahva merkitys, kuten tänäänkin siellä, missä kärsitään ja kuollaan Kristuksen ja kristityn nimen tähden.

Markuksen 1. luvun kontekstissa Pyhä Henki nähdään kahdenlaisessa valossa. Hän on lempeä ”kyyhkyinen” ja leijuu kasteen veden yllä, kuten Nooan kyyhkyinen pelastuksen arkin ja tuomion vesien yllä (1. Moos. 8:8–12). Mutta hän on myöskin valtava luomisen Henki, joka kutsuu esiin uuden luomisen uudeksi luodussa ihmisessä ja luomakunnassa (vrt. 2. Kor. 5:17+).

Markus kuvaa sirpaleen uuden luomisen ihmettä. Autiomaan villieläminen on pahaenteinen lähtökohta 40 päivän piknikille. Pedot esiintyvät Raamatussa tavallisesti liitossa pahan voimien kanssa (Ps. 91; Hes. 34:5). Syntiinlankeemuksen jälkeen niiden suhdetta ihmiseen leimaa vihamielisyys. Nyt Jeesus kuitenkin elää rauhanomaisesti villieläinten kanssa, vaikka Saatanakin koettaa hoitaa virkaansa. Ennakoivasti on läsnä Pyhän Hengen luoma sopusointu, jollainen vallitsi luomisen jälkeen ja jollaista odotettiin pelastuksen aikana, uudessa luomisessa (Jes. 11:6–10; 65:17–25; Hoos. 2:18).

Eletään todeksi Aadam–Kristus-typologiaa: sekä Aadamia että Kristusta koeteltiin heidän eläessään rauhassa eläinten kanssa (1. Moos. 1:28; 2:19–20). Mutta Saatanan voitto ensimmäisestä Aadamista johti vihamielisyyteen ja pelkoon luomakunnassa. Tämän eheytti toinen Aadam.

Typologia vahvistuu enkelien roolista. Teosana *palvelivat* (*dieekonuun*) tässä yhteydessä merkinnee enkelien ruokkineen Jeesusta. Elia elämästä löytyy samanlainen viite (1. Kun. 19:1–8), mutta vielä lähempi rinnakkaisuus on juutalaisen kirjallisuuden kertomuksissa, kuinka enkelit ruokkivat Aadamia ja Eevaa paratiisissa. Psalmin 91:11–13 tavoin valtaan petojen yli liittyy enkelien palvelus: ”Hän antaa enkelilleen käskyn varjella sinua, missä ikinä kuljet, ja he kantavat sinua käsillään, ettet loukkaa jalkaasi kiveen. Sinä poljet jalkoihisi leijonan ja kyyn, tallaat maahan jalopeuran ja lohikäärmeen.” Hyvin valaiseva on myös juutalaisen Naftalin Testamentin lupaus (8:4): ”Lapseni, jos teette hyvää, sekä ihmiset että enkelit siunaavat teitä ja Saatana pakenee keskuudestanne ja villipedot pelkäävät teitä ja Herra rakastaa teitä.” Yleinen juutalainen ajatus oli, että pedot ovat alamaisia vanhurskaalle, eivätkä vahingoita häntä. Messiaan tultua kaikki eläimet ovat kesyjä ja elävät sovinnossa.

Jeesuksen kiusaukset, Pyhän Hengen läsnäolo, hänen rauhallinen elämänsä petojen kanssa ja ”enkelten leipä” muodostaa vaikuttavan vastaavuuden ja vastakohdan langenneelle Aadamille ja todistavat toisen Aadamin tulleen. Kun ensimmäinen joutui kokemaan, kuinka enkelit sulkiivat tien paratiisiin lankeemuksen jälkeen, niin toinen enkelien kanssa avaa tien paratiisiin keskelle autiomaata.

Jakson johtoajatukseksi on luonnehdittu: Jeesus oli voitokas, mutta tämä taistelun vaihe – vaikka ratkaiseva – ei ollut lopullinen. Se jatkuisi hänen toiminnassaan ja vielä varhaiskristittyjen elämässä ja kärsimyksessä. Vrt. Kol. 1:24.

Jeesuksen julkisen toiminnan viime hetkillä vieläkin karummissa oloissa Juudean maassa ristin toinen pahantekijä saa ensimmäisen Aadamin lapsena astua toisen Aadamin avaamaan paratiisiin. Ensimmäinen Aadam vie meidät helvetin porteille, toinen avaa autuuden. ●

Pekka Heiskanen

Julistusjohtaja,
Suomen Raamattuopisto

Rukous ja usko

LUUK. 7: 36–50

2. PAASTONAJAN SUNNUNTAI 1.3.

Teksti on Luukkaan kauneimpia kertomuksia, samassa sarjassa kuin Laupias samarialainen ja Tuhlaajapoikakin. Eräs fariseus, Simon nimeltään, lienee ollut Jeesuksen tuttu, vaan ei ystävä, mutta saattoi hyvinkin myöhemmin liittyä niiden fariseusten joukkoon, jotka uskoivat Jeesukseen. Päätelen näin siitä, että hän saattoi myöhemmin seurakunnan jäsenenä kuvata ajatuksiaan evankeliumiaan kokoavalle Luukkaalle. Lounailla voidaan käsitellä suuria asioita. Simon ei mennyt kaikkialle. Hänelle usko oli rajoitettavaa valikointia paikkoihin ja ystäviin nähden. (Gal. 2:11–14:ssä on kuvaus, jossa ateria-

LEHTI HENGELISESTÄ ELÄMÄSTÄ

Elämä

Tilaa uudistunut Elämä-lehti itsellesi tai lahjaksi!

Elämä (entinen Elämään) on aidosti hengellinen lehti, joka pureutuu asioihin pintaa syvemmin. Lehti antaa lukijalleen ajattelemisen aihetta ja samaistumispintaa. Se rakentaa siltoja Raamatun ja arjen välille ja ottaa rohkeasti kantaa ajankohtaisiin ilmiöihin ja teemoihin.

Koko vuoden lehdet* -50% 27,50 € (norm. 55 €).

Lisäksi kaupanpäälle Juha Vähäsarjan *Joka päivä huolta vailla* -kirja, arvo 28 €.

* Tilaus on kestotilaus, joka jatkuu automaattisesti tilausjakson jälkeen, ellei tilaaja sitä peru.

Tilaukset

Puh, 0303 9778 | Tilaaajapalvelu@yap.fi | www.elamalehti.fi

yhteys oli uhka evankeliumille ja kirkon ykseydelle.) Ihmiset eivät hänelle olleet mahdollisuuksia, vaan uskoa uhkaavia, ja elämä ei ollut täynnä kutsuja ja tehtäviä, vaan ahtaita uria. Jeesus oli toisenlainen. Hän ottaa vastaan kutsut ja kohtaa ihmiset sellaisina kuin he ovat, mutta ei jätä kohtaamiaan entiselleen. Kahden rabbin ja yhden syntisen naisen johdatuksen suorat kohtaavat Simonin kodissa. Muitakin on läsnä. Vastikään Jeesus oli vierailut publikaanin kodissa. Mielikuvat ohjailivat. Syntinen mies tuo mieleen ahneen rötösherran, vastaava nainen seksuaaliset hairahdukset. Evankeliumeissa ei löydy katetta sille ajatukselle, että Jeesus oli sidoksissa omaan aikaansa sellaisessa, mikä oli rakkauden vastaista, päinvastoin hän kohtasi miehet ja naiset tasavertaisina.

Isäntä ja päävieras nojailevat makuuasennossa kyynärpäihinsä rinnakkain.

Pöytävieraat ovat U-muodossa. Paikalle saapuu kutsumaton huonomaineiseksi tunnettu nainen, joka asettuu Jeesuksen jalkopäähän. Hienojen naisten oli kyllä lupa kantaa jopa sapattina kaulanauhasaan parfyymia, mutta arvokas tuoksuöljy ja yleinen nainen, mikä yhdistelmä! Liekö ollut parfyymi äidin syntymälahja tyttarelleen säilytettäväksi häitä varten? Äidin unelma lapsen elämästä ei aina toteudu. Mutta nyt oli onnen ja turvan etsijä löytänyt kaipaamansa. Mikään ei ole liian paljon tuhlattavaksi Jeesukseen! Vastoin hyviä tapoja nainen avaa hiuksensa. Syvä menneen elämän katumus ja luottamus siihen, että Jeesus ei torju, virtaavat kyynelinä. Harva on kuivin silmin selvinnyt siitä hetkestä, jolloin on kohdannut oman pahuutensa ja Jeesuksen hyvyyden. Muistatko tuon hetken? ”Kaikki sinun syntisi on annettu anteeksi.” Nuo ihmeelliset

sanat vapauttavat vangitun sielun, tuovat levottomaan mieleen rauhan, vaihtavat murheen riemuksi ja avaavat syntiselle taivaan. Onko sinulle sanat ja niiden vaikutus tuttu?

Perikooppi syvenee kuvaukseksi kuolleesta uskosta, niin toisenlaiset ovat tunnelmat Simonin puolella. Profeetan pitäisi tietää, tietäähän hänkin. Ei Simon ole ensimmäinen, joka kompastuu tietämiensä. Hän osaa vastata oikein, *orthoos*, hän on ortodoksian miehiä. Olisipa vähän viivyttänyt tietämistään, niin olisi hetken päästä tietänyt enemmän, myös itsestään. ”Näetkö tämän naisen?” Simonin oli oikein käännettävä nähdäkseen jalkopäässä olevan naisen. Tietäminen esti näkemästä, sydämellä olisi nähnyt enemmän. Simonin usko on vahva usko omaan uskoon ja siksi kovaa, paheksuvaa ja torjuvaa. Se ei kutsu, vaan karkottaa. Simonin uskon mukaan Jeesus ei ole kyllin ankara syntisille. Ankara usko tekee niin ahkerasti parannusta toisten synneistä, ettei ehtisi omistaan, jos niitä olisi. Sellainen usko ei itke, ei iloitse, ei kiitä eikä vaikerra. Kuollut usko ei pese, ei kastele, ei kuivaa, ei suutele eikä voitele. Simonin ylpeää uskoa Jeesus kaataa ja riisuu, syntisen hätäistä ja arkaa uskoa Jeesus tukee ja rohkaisee. Simon korkealta alennetaan, syntinen syvyydestä ylennetään. Simonille Jeesus on kiintoisa keskustelija ja vaihtoehto, jonka seura lopulta on kiusallinen, syntiselle Jeesus on Vapahtaja ja elinehto, jonka läsnäolossa on hyvä olla.

”Simon, minulla on jotakin sanottavaa sinulle.” Nyt tarkkana, sillä sana Simonille saattaa saada uuden osoitteen, tulee kohti. Missä Jeesus, siellä hänen sanansa. Missä Raamatun sana, siellä Jeesus. Erot toisistaan Jeesus ja Jumala sana, olet hurmahenki (Luther). Suomalaisen kristillisyyden synkkä salaisuus on, että olemme kadottaneet sanan, siksi menetämme lapsemme ja kristinuskon asema maas-

samme kuihtuu. Jumala on tekemisissä kanssamme sanansa kautta. Ei kuunnella sydämen ääntä (tai minkään muunkaan sisäelimen), ei hengen, ei enemmistön, kirkon, keskustelun jne, vaan Jumalan ääntä hänen sanassaan. Onneksi Simon vastaa niin kuin Samuel aikanaan: ”Puhu Herra, palvelijasi kuulee.” Tämä olisikin ainoa rukous, joka vielä voisi pelastaa kirkon ja kansan.

Jeesus puhuu kahdesta (kattaa kaikki) velallisesta, joista toinen oli velkaa kahden vuoden ja toinen kahden kuukauden palkan. Molemmat olivat konkurssitilassa kykenemättä maksamaan. Jeesus ei väheksy syntiä tyyliin ”kaikille sattuu”. Nainen oli tehnyt väärin; Simon ei ollut tehnyt oikein. Simon ”ei antanut, ei tervehtinyt, ei voidellut”. Laiminlyöntien suunnaton velka. Tilaisuudet olivat menneet menojaan. Valkoiset synnit, vähäiset velat. Pienen synnin suuri ongelma: vaikea uskoa olevansa konkurssitilassa, armoa tarvitseva. Suuret ajatukset itsestä, pienet Jumalasta. Kummallakin esteensä: Simonilla kelvollisuutensa, naisella kelvottomuutensa. Molemmilla vain yksi ja sama mahdollisuus: turvautua Jeesukseen ja uskoa synnit ja matkanviihtävät anteeksi Jeesuksen nimessä. ●

Keijo Rainerma

Jeesus, Pahan vallan voittaja

JOH. 8: 46–59

3. PAASTONAJAN SUNNUNTAI 8.3.

Jeesus on ärsyke, joka vaatii reaktion. Siksi esimerkiksi puhe Jumalasta on paljon miellyttävämpää, helpompaa ja yleisesti hyväksyttävämpää kuin puhe Jeesuksesta, joka synnyttää heti reaktion. Nimi *Jeesus* määrittää puheenaiheen yhteen tiettyyn, tarkasti määriteltävään kolmiyhdyttävään Jumalaan ja hänen pelastussuunnitelmaansa, joka tuli ilmi Kristuksessa. Samalla ihminen joutuu väistämättä myös pohtimaan omaa suhdettaan häneen.

Siksi Jeesusta onkin vähätelty halki vuosituhansien, aina hänen elinpäivistään lähtien. Yksi näkyy päivän tekstissä. Jeesus oli suostunut keskustelemaan samarialaisten kanssa, joten hänen oli pakko olla itsekin samarialainen, halveksitun sekakansan jäsen, jota kenenkään itseään kunnioittavan juutalaisen ei tarvinnut kuunnella. Toinen tapa, joka on lähtöisin varhaisen kirkon ajan gnostikoilta ja joka nousi uuteen suosioon kriittisessä raamatuntutkimuksessa, on Jeesuksen jumaluuden kyseenalaistaminen. Jumala korotti Jeesus Nasaretilaisen kunnialliseen Pojan asemaan joko kasteessa tai ylönousemuksessa, mutta syntyjään hän oli vain ihminen. Koko ajatus Jumalasta, joka syntyi ihmiseksi, on näiden kriitikkojen mielestä myöhempää kristillistä lisäystä, jolla Jeesuksesta on yritetty saada myyttinen superhahmo. Tämän tulkintatavan kuuluisimpia edustajia ovat tänä päivänä Jehovan todistajat, mutta tämä ajatus on huolestuttavasti esiintynyt myös kristillisen kirkon sisällä.

Päivän teksti asettaa tällaisen ajatuksen varsin huvittavaan valoon. Kyseisessä Johanneksen evankeliumin jaksossa on nimittäin yksi Johanneksen todistuksen erityispiirteistä: Jeesuksen *minä olen* -lausahdus.

Johannes käyttää *minä olen* -formeliamonin eri tavoin tekstissään, mutta tämän päivän evankeliumissa kohtaamme niistä voimakkaimman ja juhlavimman. *Minä olen* on nyt suora ja juhlava arvonimi, joka päättää käsillä olevan lauseen ikään kuin kesken. (Ks. myös. Joh. 8:24, 28, 13:19.)

Kuten tiedämme, *minä olen* oli nimi, jonka Jumala ilmoitti Moosekselle (”Minä olen se joka olen” – 1. Moos. 3:14). Kreikan-kielisissä teksteissä se on käännetty sanaparilla *ego eimi*, jota Johanneskin käyttää. Tämä käänös esiintyy sekä kristinuskoa edeltävässä kirjallisuudessa, esimerkiksi Septuagintassa (LXX 3. Moos. 3:15; Jes.

43:25, 51:12, 52:6; jne.) ja 1. Heenokin kirjassa, mutta myös kristinuskon synnyn jälkeisissä teoksissa, esim. Riemuvuosien kirjassa tai Filonilla. Se oli siis vakiinnuttanut asemansa juutalaisessa uskonnollisessa kielenkäytössä. Täten Johannes ei varmasti käyttänyt sitä vahingossa, kun hän käänsi Jeesuksen arameankielistä keskustelua kreikaksi.

Mutta lausuiko Jeesus todella tetragrammatonin, kuten Johannes antaa ymmärtää? Päivän teksti todistaa sen puolesta. Heti noiden sanojen jälkeen kansa suuttui Jeesukseen ja alkoi kerätä kiviä kivittääkseen hänet hengiltä. Tässä kohden on huomattava, että pelkkä itsensä Messiaaksi nimittäminen ei ollut kuolemantuomion arvoista, sillä messiasahmojahan on tullut ja mennyt Israelin ja juutalaisuuden historiassa aina meidän aikoihimme asti. Mutta jumalanpilkkua oli eri asia, siitä kuului kuolemantuomio, ja juutalaiset käyvät Jeesuksen sanojen jälkeen heti toimeen.

He siis ymmärsivät suoraan sen, mitä Jeesus tahtoi sanoa. Heille se oli mitä suurin loukkaus, mutta meille, jotka elämme ristien jälkeistä aikaa, se on keskeisin toivomme ja turvamme. Häntä, jota me seuraamme, ei ole ”tulkittu väärin” opetuslasten toimesta. Kyllä hän on suoraan ilmaissut olevansa Jumala, ja siinä on meidän keskeisin toivomme ja turvamme! Jumala syntyi ihmiseksi, jotta Jumalan pyhyys saisi vaatimansa täydellisen ja synnättömän uhrin: Jumalan Karitsan. Tähän liittyen pitää lyhyesti mainita myös ajatuksesta, johon aina silloin tällöin törmää Suomessakin. Sen mukaan ajatus tästä ”makaaberista veriuhrista, jolla lepytetään Jumala” on arkaaista ja kauheaa ja se tulisi hylätä armollisen jumalakuvan tieltä. Niin, sitähan Markionkin aikoinaan yritti. Varhaisen kirkon vastaus oli sangen suoraviivainen. Kirkon tuhansien vuosien perinnön edessä voikin suoraan todeta, että

tällaiset käsitykset eivät enää edusta kristillistä uskoa, vaan jotain aivan muuta.

Sen sijaan päivän evankeliumin alun lupaus on kristinuskoa parhaimmillaan! *Minä olen*, Jumalan ainutsyntyinen Poika, itse kaikkivaltias Jumala, lupaa meille, ettei kukaan, joka pitää kiinni hänen sanastaan, näe kuolemaa. Jos Jeesus kerran tiesi, mitä hän sanoi *minä olen* -formelia käyttessään, niin tuskin tämäkään on mikään tahaton lipsautus. Saamme siis turvallisin mielin luottaa siihen, että Jumalan Poika, Herra Jeesus Kristus, pitää kiinni sanoistaan. Siksi kaikki, jotka pitävät kiinni hänen evankeliumistaan ainoana todellisena turvanaan, eivät koskaan näe ikuista kuolemaa vaan saavat odottaa ylösnousemuksen aamua turvallisin mielin. Paavalin sanoin ”Mikään kadotustuomio (eli toinen kuolema), ei siis kohtaa niitä, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa” (Room. 8:1). •

Timo Liiri

Nuorisotyön pastori,
Suomen Raamattuopisto

Mannasta ehtoollisleipään

JOH. 6: 48–58

4. PAASTONAJAN SUNNUNTAI 15.3.

Leipäsunnuntain kaikki saarnatekstit ovat Johanneksen evankeliumin 6. luvusta. Jeesus siunaa opetuslapsi Andreaan löytämän pienen pojan vähäiset eväät, ja suuri ihmisjoukko tulee ruokituksi, mistä kertoo 1. vuosikerran teksti. Mutta Johannes-teologin tapaan ihmeeseen liittyy opetus, ja niin 2. ja 3. vuosikerran tekstit syventävät leipäteemaa. Tänäpäin sovellus ulottuu aina ehtoollisenviettoon asti, mitä useimmissa jumalanpalveluksissa tänäänkin varmaan vietetään.

Jeesuksen kahden ruokkimisihmeen (toinen kerrottu Mark. 8:1–10) vanhatesamentillinen juuri on Israelin autiomaavaelluksen aikainen mannan riittävyys päivästä ja vuodesta toiseen aina perille-

pääsyyn asti. Vaelluksen väki tosin kylästyivät siihen ja olisi halunnut muita herkuja, mutta manna ja viiriäiset olivat kylliksi. Vettä myös riitti kuivuuden keskellä – sitäkin joskus saatiin erityisihmeen välityksellä, ja siinä oli oma hengellinen opetuksensa (1. Kor. 10:4).

Ruumiin ravintoa me edelleenkin tarvitsemme joka päivä, ja siksi Isä meidän rukouksessa sitä pyydämme. Olemme kutsutut myös runsauttamme jakamaan. Mutta emme todellakaan elä vain leivästä (5. Moos. 8:3, Matt. 4:4), vaan henkemme kaipaa sitä elävää leipää, jota Jeesus tuli tuomaan.

Raamatun profeettallisten ennakkokuvien täyttymys on aina suurempi ja enempi kuin esikuva, mitä VT:sta ammentava Hebrealaiskirje jatkuvasti painottaa. Mannaa riitti päiväksi kerrallaan – sapatin aattona kahdeksi päiväksi. Jeesuksen antamaa hengellistä ruokaa nauttiva saa pysyvemmän tyydytyksen: ”Joka tulee minun luokseni, ei koskaan ole nälissä” (Joh. 6:35). Kysymys on uskon lahjasta, jonka saa omistaa jo täällä maan päällä. Lasaruksen kuolleista herättämisen jälkeen Jeesus opetti: ”Joka uskoo minuun, saa elää vaikka kuoleekin, eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole” (Joh. 11:25–26).

Samasta täyttymyksestä ja tyydytyksestä puhui samarialaisen nainen saama sana: ”Joka juo minun antamaani vettä, ei enää koskaan ole janoissaan.” (Joh. 4:14). Ja jo sitä ennen Jeesuksen tekemä viinin riittävyden ihme Galilean Kaanassa kertoi, että uusi aika oli koittanut. Leipä riittää eikä viini lopu. Ihmisen tulee vain nöyrytyä tunnustamaan ja myöntämään puutteensa ja tarpeensa. ”Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta. – Autuaita ne, joilla on vanhurskauden nälkä ja jano, heidät ravitaan.” (Matt. 5:3,6.)

Puhe Jeesuksen ruumiin syömisestä ja veren juomisesta oli loukkaus juutalaisil-

le, ja sitä se on ollut kaikkina aikoina monille muille. Varhaisen Rooman kristittyjä syytettiin kannibalismista. Tämä on osa sitä ristin pahennuksen skandaalia, josta Paavali puhui korinttilaisille. Jumalan valmistama pelastustie on ihmismielelle käsittämätöntä hullutusta, ”mutta kutsuille, niin juutalaisille kuin kreikkalaisille – eli meillekin – ristiinnaulittu Kristus on Jumalan voima ja Jumalan viisaus.” (1. Kor. 1: 22 –25). •

Reijo Huuskonen
Rovasti

Herran palvelijatar

LUUK. 1: 46–55

MARIAN ILMESTYSPÄIVÄ 22.3.

Tämä tarina on tosi: Kaksi protestanttista veljeä keskusteli hyvässä hengessä katolisen kardinaalin kanssa. Keskustelu eteni, kuten arvata saattaa, kysymykseen Marian asemasta katolisen kirkon opissa ja uskonharjoituksessa. Syntyi vilkas mielipiteen vaihto, joka loppui protestanttisten veljien tiukkaan kysymykseen kardinaalille: ”Eikö kuitenkin ole niin, että Maria oli vain tavallinen nainen ja tavallinen äiti?” Kardinaali vastasi pilke silmäkulmassa: ”Kyllä, Maria oli aivan tavallinen äiti, niin kuin muutkin äidit. Mutta pojissa oli huomattavaa eroa.”

Marian ilmestyspäivän yleisaihe ”Herran palvelijatar” on otettu enkeli Gabrielin ilmestymisestä neitsyt Marialle. Tästä tulee myös juhlan nimi eri kielissä. Marian kerrotaan asettuvan Jumalan käytettäväksi. Hän tekee sen tietoisesti ja ilmaisee oman suostumuksensa nöyrästi: ”Minä olen Herran palvelijatar. Tapahtukoon minulle niin kuin sanoit.”

Toisen ja kolmannen vuosikerran tekstit liittyvät samaan tapahtumaan. Toisen vuosikerran tekstissä Luukas kertoo Marian vierailusta Johannes Kastajan äidin, Elisabetin, luona Juudean vuoristossa,

molempien odottaessa lasta. Kolmannen vuosikerran tekstinä on tuossa kohtaamisessa syntynyt Marian kiitosvirsi, *Magnificat* (suureksi tekeminen, ylistäminen). Se on yksi kolmesta Luukkaan alkulukujen hymnistä, joita on paljon sävelletty ja laulettu. Toiset ovat Sakariaan *Benedictus* (1:67–79) ja Simeonin *Nunc Dimittis* (2:28–32).

Ennen vanhaan kirkko vietti niin sanottua ”Marian käyntipäivää” heinäkuun 2. päivänä. Tämä muistopäivä poistui kalenteristamme jo v. 1772. Mainittu evankeliumi on otettu Marian ilmestyspäivän 2. ja 3. vuosikerran, eli myös tämän sunnuntain, evankeliumitekstiksi.

Magnificat noudattaa vanhan liiton aikaista kieliasua, aiheita ja sommittelua. Kuulemme siinä Psalmien kaiun. Hannan ylistysvirsi (1. Sam. 2:1–10) on kuin Marian virren esikuva. Huomionarvoista on säkeiden parallelismi: sama asia sanotaan kahdesti peräkkäin eri sanoin: ”Minun sieluni ylistää – minun henkeni riemuitsee”. Näin myös vastakohtat tulevat korostetusti esiin: ”Nälkäiset hän on ruokkinut – mutta rikkaat hän on lähettänyt – pois”. Laulussa kuvataan, kuinka häpeään joutuvat itsensä korottaneet, väärään ylpeyteen hairahtuneet ja toisaalta siinä purkautuu esiin ”maan hiljaisten” riemu lupauksen täyttymisestä ja samalla Marian nöyrä itsetietoisuus omasta asemastaan tässä tapahtumassa (Heikki Koskeniemi, UT lyhyesti selitettynä).

Marian lähtiessä kolmen kuukauden kuluttua takasin Nasaretiin oli Elisabetin synnyttämisen aika jo lähellä. Suurin naisesta syntynyt, Johannes Kastaja, oli saapumassa edellä kulkijaksi. ”Ja sinua, lapsi, kutsutaan Korkeimman profeetaksi. Sinä käyt Herran edellä ja raivaat hänelle tien” (Luuk. 1:76).

Lutherin *Magnificat*-selityksessä (*Marian Ylistyslaulu*, SLEY-Kirjat 1986) keskeiset neljä teemaa ovat Jumalan oma ja vieras

työ, aito nöyryys, elävä usko ja Jumalan rakastaminen. Jumalan olemus on luoda tyhjästä, ei-mistään, jotakin; kuolleesta elävää. Tämä on hänen oma työnsä. Pelastusteot kohdistuvat siihen, mikä on vähäistä, halveksittua, kurjaa ja kuollutta – maailmassa ei-mitään. Se on Jumalan itsensä antavaa, uutta luovaa rakkautta, joka suuntautuu alas syvyyteen, missä on hätä ja tuska.

Ihminen toimii päinvastoin. Hän katsoo ylös korkeuteen, tähyää kunniaa, valtaa ja rikkautta. Näiden avulla hän haluaa olla jotakin. Ylpeydessään ihminen pakenee syvyyttä, Jumalaakin hän etsii korkeudesta. Paetessaan syvyyttä hän pakenee myös Jumalaa, joka suuruudessaan vaikuttaa alhaisuudessa. Voidakseen kohdata ihmisen on Jumalan murrettava ihmisen ylpeys, tehtävä ”vieras työnsä”. Se tarkoittaa ihmisen konkreettista kärsimystä ja ahdistusta. Syvimmin tämä tulee näkyviin ristiinnaulitussa Kristuksessa.

Ristin tiellä Jumala kuitenkin kohtaa ihmisen. Tie saa aikaan oikeaa nöyryyttä, joka on kaukana munkkihurskaudesta, omavanhurskaudesta. Aito nöyryys, *humilitas*, ei ole Lutherille keino Jumalan suosi- on saavuttamiseksi. Nöyryys ei ole ansio, vaan ansiottomuutta, suorastaan alennus- tila. Siinä keskeistä on *passio*: Jumalan teon sietäminen ja kärsiminen omalla kohdallaan: ”Tapahtukoon sinun tahtosi.”

Jumalan asunnoksi tulee ihmisen pi- meä usko. Ihminen uskoo sen, mitä ei kä- sitä, ei näe eikä tunne. Armossaan Jumala antaa kuitenkin ihmiselle itsensä, tapah- tuu ominaisuuksien vaihto. Jumalan ylit- sevuotava rikkaus yhdistyy ihmisen sy- vään köyhyyteen ja Jumalan hyvyys hänen ansiottomuuteensa. Uskova näkee oikein Jumalan teot, hän tajuaa Jumalan oman ja vieraan työn paradoksin. Lutherille tämä omakohtaisesti koettu usko on vasta elävä usko. (**Anja Ghiselli**: *Marian Ylistylaulun johdanto*).

Mariassa näemme tämän uskon esiku- van. •

Juha Vähäsarja

Pastori, rehtori,

Suomen Raamattuopisto

Kunnian kuninkaan alennustie

MATT. 21: 12–17 (18–22)

PALMUSUNNUNTAI 29.3.

Lyhyt uskonnollinen välikohtaus (jo aika- kausia sitten tuhoutuneessa) temppelissä joskus ajanlaskun alussa? Ei kuolonuhre- ja? Ei edes mitään muuta suurta draamaa?

Lähtökohtaisesti Matteuksen – samoin kuin muiden evankelistojen – talletta- massa tapahtumassa ei nykyaikaisen me- diakulttuurin ja poliittisen sekä uskon- nollisen terrorismin aikakaudella näytä olevan edellytyksiä kovin suuriin ja myy- viin otsikkoihin. Mutta sanomalehtipa- perille painetut uutiset vanhenevat kohta musteen kuivuttua. Ne peittyvät katkea- mattoman uutisvirran alle päätyen lopul- ta kierrätysjäteastiaan. Mutta tämä teksti kuuluu osana antiikin parhaiten säilynee- seen kirjallisuuteen. Perustan alkuvuoden teologipäivien vieras professori **Craig A. Evans** totesi sen (Uusi testamentti) ole- massaolosta, että se on ”ihme”. Jo histori- an valossa tämä teksti on siis kestänyt ai- van toisella tapaa kuin arkipäivän uutiset.

Siksi on täysin paikallaan kysyä, mik- si meillä on tämä Matteuksen kirjoituksen tapahtuma, jolla ei ole uutisarvoa lehdis- tölle, ja joka ei uhraisi sille vähäisintäkään palstatilaa.

Välikohtaus temppelissä ei ole Jeesuk- sen elämässä ja tehtävässä yksi irrallinen saareke, episodi vailla yhteyttä mihinkään muuhun, vaan kiinteä ja johdonmukainen osa niitä. Siinä näkyvät Jeesuksen suun- naton itse- ja kutsumustietoisuus. Hänes- sä ja (tässäkin) tapahtumassa täyttyvät Jo- hanneksen ja Markuksen evankeliumien avauslukujen suuret toteamukset: ”Hän oli

täynnä armoa ja totuutta” sekä: ”Aika on täyttynyt, Jumalan valtakunta on tullut lähelle. Kääntykää ja uskokaa hyvä sanoma!”

Temppeleissä tapahtunut välikohtaus on niitä (harvoja) Jeesuksen elämän tapahtumia, joista kristillistä opetusta saaneilla aikakautemme maallistuneilla ihmisillä on jonkinlaista tietämystä. Mutta tapahtuman sijoittaminen oikeisiin historiallisiin, kulttuurisiin ja teologisiin puitteisiin onkin kokonaan toinen asia. Mistä tässä tapahtumassa on oikein kyse? Jeesus ja temppele, välirikko näiden kahden kesken. Mitä arvoa ja merkitystä sillä on meille?

Markuksen toteamus kertoo meille Jeesuksesta välttämättömän seikan, hänen lähtökohtansa: persoonansa ja tehtävänsä. Jumalan näkymätön, katoamaton, ikuinen oikeuden ja hyvyyden valtakunta on saapunut Jeesuksessa tähän maailmaan, aikaan ja paikkaan. Keskelle sitä todellisuutta, jossa olemme syntyneet ja elämme: vääryyttä, valhetta, köyhyyttä, kurjuutta, sairautta, sotaa, vihaa, tuskaa, ahdistusta ja pelkoa. Keskelle kuoleman varjon maata. Jeesuksen saapuminen on hyvä, elämän uudistava uutinen, sillä hänessä Jumala kutsuu meidät siitä, mitä meillä on, siihen, mitä hänellä on. Katovaisuudesta katoamattomuuteen. Se on uutinen, joka kohtaa ja haastaa jokaisen. Se kutsuu muutokseen, kääntymykseen meidät, jotka olemme toisenlaisia kuin hän, joka on täynnä armoa ja totuutta.

Jeesuksessa Jumalan totuus ja tahto kohtasivat Israelin, Jumalan omaisuuskansan, laidasta laitaa – lakia rikkoneista hylkiöistä laista kiivaileviin opettajiin. Samoin temppelele, olihan se juutalaisten keskeisin instituutio, kansallisen elämän keskus ja ylpeys. Temppelele oli Jumalan tarkoittama ja asettama. Mooseksen kautta saadun liiton puitteissa kansasta vain ylimmäinen pappi saattoi kerran vuodessa astua Jumalan pyhään läsnäoloon temppelele kaikkeinpyhimmässä. Mutta

nyt Jeesuksessa Jumalan läsnäolo, järjestyksessä totuus ja armo, kohtasi temppelele ja siinä olevat.

Ja niin pöydät ja jakkarat kaatuvat, ja Jeesus ajaa joukon ihmisiä ulos temppelele. Miksi? Ongelman ydin ei ole siinä, että pyhällä temppelealueella tapahtuu uhrieläinten kauppaamista ja temppeleleiveron maksamista. Tämä oli temppelele toiminnan kannalta välttämätön, lainmukainen järjestys – olkoonkin, että monopoliasema mahdollisti ylimmälle papistolle aseman väärinkäytön omaksi eduksi. Mooses on Mooses ja business on business.

Ongelma on syvemmällä ja perustavampi. Jeesus toimii pelastushistorian taitekohdassa ja on itse tuo taitekohta. Israel on rakentanut temppelele Jumalan läsnäoloa ja kohtaamista varten, Jumala rakentaa nyt uuden temppelele läsnäolollele ja kohtaamisellele. Jerusalemin temppelele tilalle tulee Jeesuksen ruumis. Vanha temppelele uhrijumalanpalveluksineen ei ole kyennyt ratkaisemaan eikä poistamaan ongelmaa pyhän Jumalan ja syntisen ihmiskunnan väliltä. Sen tilalle tarvitaan uusi. Jumalan valtakunta on jo läsnä Jeesuksessa, ja siksi hän kutsui ihmisiä kääntymykseen, palaamaan takaisin Jumalan luo: tulemaan hänen opetuslapsikseen, hänen, joka rakentaa uuden temppelele.

Golgata ja pääsiäispäivä olivat näistä tapahtumista temppeleleissä vain muuttaman päivän päässä. Jeesuksessa, viatommassa ja synnittömässä ihmisessä ja samalla Jumalan Pojassa, Isä antoi meidän sijastamme kertakaikkisesti riittävän uhrin. Meidät sovitetiin Jeesuksen veren kautta. Hänet tehtiin synniksi meidän tähtemme. Jeesuksessa, ylösnousemuksessa kuolemasta herätetyssä, Jumala aloitti uuden luomistyön ja uuden aikakauden. Hänen ylösnousemuksessaan koko ihmisuus on kirkastettu katoamaan elämään.

Siihen temppeliin, yhteyteensä, seuraajikseen, Jeesus kutsui kuulijansa. Pysäytämällä temppelin uhritoiminnan kannalta välttämättömät seikat, uhrieläinten myynnin (ja Markuksen mainitseman tavaroiden kuljetuksen temppelialueella) Jeesus viestitti, että temppelin aika ja toiminta olivat päätöksessä. Tämä oli viesti, johon temppelin papiston oli pakko ottaa kantaa. Ottaako Jeesuksen sanat ja teot todesta, vai hylätä ne? Ensimmäinen vaihtoehto merkitsisi heidän oman asemansa, tehtävänsä, ammattinsa ja tulonsa lakauttamista. Ja valtavaa muutosta koko kansan uskossa ja elämässä. Jälkimmäinen puolestaan tarkoittaisi sitä, että he torjuisivat Jumalan valtakunnan. Huonoja vaihtoehtoja molemmat – jos asiaa katsoo kääntymättömällä ymmärryksellä, omista eikä Jumalan lähtökohdista käsin.

Tiedämme, mikä oli heidän valintansa. Israel, Jumalan viikunapuu, ei valinnut kääntymyksen, parannuksenteon hedelmiä. Se oli hengellisesti kuivettunut, kuollut, joka halusi jäädä tuohon tilaansa. Mutta eivät kuitenkaan kaikki. Sittenkin oli vielä niitä, jotka kuuluivat Hyvän Paimenen äänen, kutsun, ja vastasivat siihen. Ja niin Jumalan Poika osoitti Jumalan valtakunnan läsnäolon ja voiman heidän elämässään. Sokeat ja rammatt, nuo Mooseksen lain mukaan temppelijumalanpalvelukseen kelpaamattomat epäpuhtaat, saivat Jeesukselta puhtauden, kun hän Hengen voimalla teki heidät terveiksi. Toiset siitä suuttuivat. Toiset kiittivät ja huusivat häntä avuksi. Jeesus elää tänäänkin, etsii ja kutsuu yhä meitä. Mikä on meidän vastauksemme? ●

Ilkka Rytilahti

Pastori, SROS:n Uudenmaan aluejohtaja, Suomen Raamattuopisto

Perusta

**Uskon ja ajattelun avuksi
41. vuosikerta
Ilmestyy kuudesti vuodessa.**

Julkaisijat

Suomen Evankelisuterilainen Opiskelija- ja Koululaislähetys ry | OPKO
Suomen Raamattuopiston Säätiö | SROS
Suomen teologinen instituutti ry | STI

Vastaava päätoimittaja 2014–2016

Timo Junkkaala | timo.junkkaala@sro.fii
09 5123 9110, 050 545 8446

Toinen päätoimittaja 2014–2016

Timo Eskola | timo.eskola@sti.fi
09 668 9550

Toimitussihteeri ja taittaja

Paula Eskola | paula.eskola@sro.fii
050 361 4099

Ulkoasun suunnittelu

Teemu Junkkaala | teemu@gstj.fi

Toimitus 2014–2016

Soili Haverinen | soili.haverinen@opko.fi
Ville Kettunen | ville.kettunen@helsinki.fi
Markus Korri | markus.korri@opko.fi
Leif Nummela | leif.nummela@uusitie.com
Elina Rowland | elina.rowland@gmail.com
Arno Toivanen | arno.toivanen@meili.fi
Lauri Vartiainen | lauri.vartiainen@sro.fii

Neuvottelukunta 2014–2016

Keijo Rainerma (puheenjohtaja), Juha Auvinen, Ville Auvinen, Ruth Franzén, Markku Ihonen, Sammeli Juntunen, Lauri Melamies, Jussi Miettinen, Pekka Mäkipää, Olavi Peltola, Tapio Puolimatka, Erkki Ranta, Teuvo V. Riikonen, Niilo Räsänen, Matti Sartonen, Jouko Talonen, Mauri Tervonen, Lauri Thurén, Juha Vähäsarja

Toimituksen osoite

PL 15, 02701 Kauniainen

Kustantaja

Perussanoma Oy

Tilauspalvelu ja osoitteenmuutokset

Yap | tilaajapalvelu@yap.fi
0303 9778

Tilauhinnat 2013

Opiskelijatilaukset 15 €/vuosi, kestotilaukset 39 €/vuosi, määräaikaistilaukset 42 €/vuosi, irtonumerot 7 €.

Ilmoitushinnat

1/1 sivu: 130 mm (lev.) × 193 mm (kork.) 250 €,
½ sivu: vaaka 130 mm × 96,5 mm 140 €,
pysty 62,5 mm × 193 mm 140 €,
muut: 0,80 €/pmm, palstaleveys 62,5 mm.
Hintoihin lisätään alv. (24 %).

Ilmoitusten vastaanotto

aineistot.perusta@perussanoma.fi |
050 361 4099

Kirjapaino

Kirjapaino Uusimaa. Perusta-lehti painetaan ympäristöystävällisesti.

Aikakauslehtien liiton jäsen.
ISSN 0355-7111